În anii 1974-75, un coleg de liceu, Viorel Bâra, interpreta, acompaniindu-se la chitară, un cântec pe care îl știa de la tatăl său, ofițer în armată.

Cântec simplu, legănat, corespunzând peisajului din text. Text care provoca zâmbete fără să-l luăm în serios/'filosofie de viață', cum poate l-ar comenta critic unii cu veleități ideologice.

Am inclus, cu adăugare de sens, câteva rânduri, evidențiindu-le prin italice, într-o poezie din "Amintiri dintr-o viitoare eră glaciară".

Textul complet al cântecului:

La Ialta și la Beirut
Sunt mari grădini cu flori
Și chiparoși ce înfloresc
Pe an de două ori

La Ialta și la Beirut
Sunt fete 'ncântătoare
Ce răspândesc din ochii lor
Priviri amețitoare

Și când bărbații lor sunt duși
La munci ca în toți anii
Ele se dau pe sub castani
În bărci cu marinarii

La Ialta și la Beirut
Acum și 'ntotdeauna
Pe sub castani și chiparoși
Să ne privească luna

Cristi V. Andrei